

Ujra felháborít, s mintegy önfeledten rákiáltok: «Nem oda Buda!»

«Mi az! — förmed rám a népszónok, szörnyen lenéző pillantásban adva vissza nekem a huszonhárom évvel ezelőtti kölcsönt; — nem emberi hangot hallottam! Az átkos közösügyi kormány egy gyászvitéze azt meri mondani: nem oda Buda! Én pedig azt mondom, hogy Buda oda van! Meg van a husos fazekak Budája, a ti Budátok; de nincs meg a dicsőséges Buda, a mit egykor vérünkkel vettünk be, mi, kik a rendületlen hazafiság közsikláján állunk s bölcsönktől koporsónkig egy hitet valunk rendületlenül, a Kossuth apánkét!»

Rengeteg éljenzés. Csak én nevettem egyet keserűn a rendületlen hazalira. Egyebet nem is tettem. Mit ért volna ha felszólalok? Ki hitte volna el e tömegben, hogy ez a rendületlen hazafi huszonhárom évvel ezelőtt mint beszélt a szegény megalázott honvédekről? És még ha el is hitték volna, mit javít ez a dolgon? Egygyel kevesebb szájhős lesz; a fajból marad elég!

M e m e n t o.

Irta: Dömötör Pál.

I.

Hogy meghalok egyszer, nem fáj az énnekem;
Oda lenn a sirban nyugszom majd édesen.
De az fáj, hogy akkor többé már teveled.
A kit én szerettem s ki engem szeretett,
Együtt nem örülök, együtt nem szenvedek.

Hogy meghalok egyszer, nem fáj az énnekem;
Oda lenn a sirban nyugszom majd édesen.
De fáj a gondolat: ha korán itt hagyom
Ezt a kis angyalom', azt a kis angyalom':
Leánykám', fiaim', virágom', csillagom' . . .

De miért hiszem én, de miért érzem,
Hogy elébb megyek el, mint te, én kedvesem?
Nem tudom, nem tudom! hanem azt jól tudom:
Ha te mennél elébb, úgy fájna, oly nagyon,
Hogy arra nincsen szóm, hogy arra nincs dalom!

De miért hiszem én, de miért érzem,
 Hogy majdan elsirat három szép gyermekem?
 Temettem már egyet! oh az hát nem lehet,
 Hogy elébb vegye el e három gyermeket,
 Ugy sujtson az isten, úgy verjen engemet!

Fájni fog a válás, de elébb haljak meg;
 Ti négyen egymásban még vigaszt lelhetek.
 De ha én, óh, ha én temetlek titeket,
 Veletek szívemet, lelkemet, hitemet,
 Mindent a világon, mindent eltemetek.

II.

Oh, tudok én még álmodozni,
 Sokszor tudok, szépet, sokat.
 Most álmodom csak még a legszebb,
 A leggyönyörűbb álmokat.
 Habár nem egyszer elcsüggedten
 Hajtom le fáradt fejemet:
 Jó hitvesem s kis gyermekim közt
 Álmom csak gyönyörű lehet.

De álmain közben gyakorta
 Meglep a fájó gondolat:
 Vajh' meddig látom mosolyogni
 E kedves angyalarczokat?
 Oh, nem közelg-e már az óra,
 Mikor behunyom szememet,
 S ők rám borulva, ott zokognak
 A legszeretőbb szív felett?

Halál! mely engem elszólítasz
 A lét beálló alkonyán,
 Engedd, hogy mind beteljesüljön,
 A mit felőlük álmodám.
 Jövő idő! oh add, hogy éltük
 Nyugalmas, boldog, szép legyen!
 S nyugodtan hajtom fejemet le,
 És alszom, alszom édesen...